

Surán Györgyné És Szécsi Endréné

Ez a kép 1926-ban készült, Budapesten. Én és a nővérem, Magda vagyunk rajta. Én tizenkét éves vagyok, a nővérem pedig tizennégy. Magda 1912-ben született, én 1914-ben, mindketten Budapesten. Óvodába jártunk, a Balaton utcába. A mama vitt el minket minden reggel. Zokniban jártunk. Mi nem akartunk soha harisnyát felvenni, télen a legnagyobb hidegben sem. Nagyon strammul nevelt minket a mama, megengedte, hogy mindig zokniban menjünk télen is az óvodába. Arra emlékszem, hogy ebéd után le kellett feküdni egy ágyacskába, és ott pihentünk, nagyon jól éreztük magunkat az óvodában. Délutánig voltunk ott, akkor hazamentünk és játszottunk. Volt egy szomszéd kislány, aki valamivel fiatalabb volt, rengeteget játszottam vele. Zsidó kislány volt. Akkor

még nem volt annyira téma, hogy ki zsidó, és ki nem, nekem volt például egy katolikus barátnőm, akivel eszünkbe nem jutott, hogy ő keresztény, én pedig zsidó vagyok, ilyenről szó nem volt. Délutánonként gyakran a Kossuth térre jártunk. Van ott az a lovas szobor, mi pedig játszottunk körülötte. A Szemere utcai elemi iskolába jártunk, nagyon jó iskola volt akkor, nagyon szigorú tanító nénik voltak. Volt hittanóránk, egy Lévai bácsi nevű hittantanár tanította a zsidókat. Az iskolával a Dohány utcai templomba mentünk mindig. Sokan voltunk zsidók az osztályban, majdnem a fele zsidó volt. Talán még többen is voltak zsidók, mint keresztények az osztályban. Nem éreztünk soha semmit a zsidók ellen. Vegyesen barátkoztunk. Négy osztály volt csak ebben az iskolában. Utána a Zichy Jenő utcába jártunk polgáriba. Magda tizennyolc évesen a Rákóczi téri Nőiipariskolába járt két évig. Abban az időben nagyon nehéz volt oda bejutni. Lakott a szomszédban egy úr, egy méltóságos úr volt, és ő vitte be oda Magdát. Polgári után vették oda fel a lányokat. Én a polgári után egy évig jártam kereskedelmibe, voltak akkoriban egyéves kereskedelmi tanfolyamok az Alkotmány utcában. Könyveléstől kezdve, matematikát, mindent tanultunk ott. Remek számtantanárunk volt, kiválóan tanított minket, nagyon odavoltunk érte. Szigorú volt, de remek. Egy zsidó bácsi volt. Azt hiszem, azért nem tanultam tovább, mert a család forszírozta, hogy pénzt kell keresni, hiszen a szülőket el kell tartani. Valamit azért akartak, hogy tudjak, hogy ismerjem az irodai munkát, arra bármikor szükség lehet. Nem hittek benne, hogy fogok tudni varrni. Volt valami gond a szememmel, fel is voltam mentve kézimunkából mindig. Az a sors érdekes kanyara, hogy mégis varrónő lett belőlem. Nagyon megszerettem a szakmát, amit végül a nővéremnél, Magdánál tanultam ki. Végül a szememmel se lett semmi gond a mai napig.